

СТЪКЛЕНИЯТЪ ДВОРЕЦЪ ДЖУДЖЕТО БИМЪ БАМЪ БУМЪ

— Слънце! Слънце! — завика Итко. Ала чудно нѣщо! Слънцето свѣти отдолу, отъ земята. И наистина, срѣдъ гората на широка поляна блестѣше ярко слънце. Но това не бѣше слънце, а голѣмъ стъкленъ дворецъ. И вратитѣ, и стениѣ, и покривитѣ, и прозорцитѣ, и всичко бѣше стъклено.

Итковото аеропланче престана да брѣмчи и започна да се спуска полека-полека надолу къмъ гората, къмъ полянката, къмъ двореца. Още малко, още малко и Итко усѣти земя подъ краката си. Той се изправи предъ голѣмата стъклена врата на този чуденъ дворецъ. Наоколо му всички тревички, всички цвѣтенца, всички листа на дърветата по гората бѣха окичени съ малки сребърни, златни и стъквени звънчета. Лекъ вѣтрецъ полѣхваше и звънчетата звънѣха. Омайна музика се носѣше. Такава чудна и сладка музика, каквато никой никога не е слушалъ. Итко се захласна, забрави се.

И както се бѣше унесълъ да слуша музиката, той и не забеляза отде изкочи предъ него едно малко, съвсемъ малко и смѣшно човѣченце. На главата си носѣше копринена, червена висока шапка съ бѣлъ пискюлъ на върха. Облѣчено бѣше съ червена копринена ризка и червени панталони. На краката си имаше малки смѣшни пантофки съ извити нагоре върхове, съ бѣли пискюлчета на върховетѣ.

Бѣше препасано съ тънъкъ сребъренъ коланъ, на който висѣха много златни малки звънчета, които звънѣха:

— Зънъ-зънъ-зънъ!

— Джудженце! — извика Итко.

— Е, да, джудженце! — извика джуджето. — Азъ съмъ Бимъ Бамъ Бумъ. Що търсишъ въ нашето царство? — каза сърдито то.